

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 350

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 mai 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 110 din 3 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 24 alin. (2)—(4), art. 33, art. 34 alin. (1) și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	2–6
Decizia nr. 139 din 10 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 din Codul de procedură penală	6–11
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
167. — Decizie privind numirea doamnei Bucura Ionescu în funcția de director general al Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci	11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
570. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru aprobarea Procedurii privind solicitarea certificatelor de atestare fiscală de către secretariatul Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate și de către structurile care asigură secretariatul comisiilor de autorizare a operatorilor de produse supuse accizelor armonizate constituite la nivelul structurilor teritoriale ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală	12–14
ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
23. — Hotărâre privind actualizarea numerotării secțiilor de votare organizate pe teritoriul României.....	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 110**

din 3 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 24 alin. (2)—(4), art. 33, art. 34 alin. (1) și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4, art. 16, art. 17, art. 24, art. 33, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Nicolae Cocoși, Valeriu Popescu și Elena Doina Cosneanu în Dosarul nr. 9.971/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 803D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a transmis la dosar punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate, prin care apreciază că aceasta este neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 33 și art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, ca urmare a pronunțării deciziilor Curții Constituționale nr. 88 din 27 februarie 2014 și nr. 269 din 7 mai 2014, de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 din aceeași lege, textul de lege criticat neavând legătură cu soluționarea cauzei, și de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate având ca obiect celelalte dispoziții din Legea nr. 165/2013 supuse controlului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia civilă nr. 5.786 din 4 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 9.971/2/2011*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4, art. 16, art. 17, art. 24, art. 33, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin**

echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Nicolae Cocoși, Valeriu Popescu și Elena Doina Cosneanu într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea recursului introdus de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor împotriva sentinței prin care a fost obligată să emită decizia reprezentând titlu de despăgubire pentru un imobil care nu mai poate fi restituit în natură, revendicat în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că prevederile art. 4 teza a doua raportate la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul neretroactivității legii și cel al securității juridice, întrucât se aplică și litigiilor deduse judecății anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, care au avut în vedere legea aplicabilă la momentul sesizării inițiale a instanței de judecată. Textele de lege criticate contravin și principiului egalității cetățenilor în fața legii, ca urmare a stabilirii prin lege a unor termene diferite de soluționare, creând inegalități între persoanele care au depus cereri la entitățile investite de lege aflate în diverse localități ale țării. Se susține că textele de lege criticate nesocotesc și dreptul de acces liber la justiție, care este permis subiectelor de drept doar după lungi perioade de timp și în mod discriminatoriu, respectiv după împlinirea termenelor prevăzute de acestea. În ce privește prevederile art. 4 raportate la cele ale art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013 sunt criticate de unul dintre autorii excepției — intimatul-intervenient Nicolae Cocoși — în calitate de cesionar al drepturilor consacrate prin Legea nr. 10/2001, arătând, în acest sens, că transmisiunile acestor drepturi, realizate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, s-au făcut în considerarea principiului reparării și despăgubirii în integralitate. Arată că persoanele care au dobândit drepturi prin acte juridice de înstrăinare în temeiul legii vechi sunt tratate diferit de legea nouă, care le împarte în două categorii, și anume cei care au obținut măsurile reparatorii pe care autorii lor au dorit și au avut dreptul să le înstrăineze și cei care nu au reușit să obțină măsurile reparatorii convenite autorilor lor, doar pentru că dreptul de petiționare al autorilor lor a fost încălcat de către autoritățile chemate să îl respecte. Dobânditorii drepturilor care au avut neșansa de a fi surprinși de apariția noii legi nu mai pot beneficia de aceleași măsuri reparatorii bazate pe principiul restituirii în natură de care ar fi trebuit să beneficieze autorii lor în lipsa încheierii actelor de înstrăinare, chiar dacă aceste acte nu aduc atingere vreunui interes general social-economic. Se mai susține că prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nesocotesc libertatea de a dispune de dreptul de proprietate, limitând această posibilitate la 15% din dreptul de proprietate. Limitarea instituită echivalează cu o expropriere lipsită de o cauză de utilitate publică, fără o dreaptă și prealabilă despăgubire. Apreciază că textul menționat nesocotește prezumția dobândirii licite a averii, confiscând din patrimoniul dobânditorilor procentul de 85% din drepturile

stabilite prin Legea nr. 10/2001, procent care, în lipsa transmisiunilor, ar fi trebuit să intre în patrimoniul persoanelor îndreptățite, beneficiari ai acestei legi. Dar, pentru că aceștia au înțeles să dispună liber de dreptul lor, Legea nr. 165/2013 a instituit principiul îmbogățirii fără justă cauză a statului.

7. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 apare ca inadmisibilă ca urmare a soluției pronunțate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014. Referitor la prevederile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 arată că acestea devin aplicabile abia după împlinirea termenelor prevăzute pentru parcurgerea fazei administrative. În privința art. 17 invocă Decizia Curții Constituționale nr. 686 din 26 noiembrie 2014, iar privitor la criticile de neconstituționalitate formulate față de celelalte texte menționate din Legea nr. 165/2013 apreciază că apar ca neîntemeiate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actului de sesizare, prevederile art. 1, art. 4, art. 16, art. 17, art. 24, art. 33, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. Din motivarea scrisă a excepției rezultă că sunt vizate doar dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 24 alin. (2)—(4), art. 33, art. 34 alin. (1) și art. 35 din Legea nr. 165/2013, care au următoarea redactare:

— Art. 1 alin. (3): „(3) În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).”;

— Art. 4 teza a doua: „Dispozițiile prezentei legi se aplică [...] cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;

— Art. 16: „Cererile de restituire care nu pot fi soluționate prin restituire în natură la nivelul entităților investite de lege se soluționează prin acordarea de măsuri compensatorii sub formă de puncte, care se determină potrivit art. 21 alin. (6) și (7).”;

— Art. 17 alin. (1) lit. a): „(1) În vederea finalizării procesului de restituire în natură sau, după caz, în echivalent a imobilelor

preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, se constituie Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, denumită în continuare Comisia Națională, care funcționează în subordinea Cancelariei Primului-Ministru și are, în principal, următoarele atribuții:

a) validează/invalidază în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii”;

— Art. 24 alin. (2)—(4): „(2) În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6).

(3) Numărul de puncte acordat în condițiile alin. (2) nu poate reprezenta o valoare mai mare decât cea stabilită potrivit art. 21 alin. (6) și (7).

(4) În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34 alin. (1): „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.”;

— Art. 35: „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) *Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.*"

13. În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 15 alin. (2) care instituie principiul neretroactivității legii, cu excepția celei penale și contravenționale mai favorabile, art. 16 care consacră principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, art. 44 care garantează dreptul de proprietate privată. Prin raportare la prevederile art. 20 din Constituție referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului se invocă, de asemenea, art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 — *Interzicerea generală a discriminării* din Protocolul nr. 12 adițional la convenția menționată și art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la aceeași convenție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că a fost invocată în cursul soluționării recursului introdus de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor împotriva sentinței prin care Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a obligat autoritatea menționată să emită o decizie reprezentând titlu de despăgubire pentru un teren agricol pentru care Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor Vâlcea a propus acordarea de despăgubiri pentru suprafața de teren care nu poate fi restituită în natură. Dosarul conținând propunerea de despăgubire a fost înregistrat la Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, a fost stabilită o valoare a despăgubirii printr-un raport de evaluare, dar nu a fost emisă decizia reprezentând titlu de despăgubire. Ca urmare a refuzului nejustificat de a emite actul menționat, moștenitorii legali ai persoanei îndreptățite au sesizat instanța de judecată, care a admis acțiunea reclamanților. Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, succesoare a Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, a formulat recurs, invocând prematuritatea cererii, ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Acțiunea în fața instanței de fond a fost introdusă anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013.

15. Raportat la circumstanțele specifice litigiului se observă, în ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, că, prin Decizia nr. 200 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 19 iunie 2014, Curtea a examinat textele de lege menționate din perspectiva unor critici similare celor formulate în prezenta cauză și a reținut că acestea sunt în concordanță cu prevederile constituționale și convenționale invocate și de autorii excepției de față.

16. Cu acel prilej, Curtea a observat că singura derogare de la principiul prevalenței restituirii în natură, consacrat expres prin art. 2 lit. a) din Legea nr. 165/2013, este reprezentată de situația în care titularul a înstrăinat drepturile ce i se cuveneau potrivit legilor anterioare de restituire a proprietății, cesionarii drepturilor izvorâte din legile de restituire beneficiind de un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, la care se adaugă și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului, astfel cum aceasta rezultă din grila notarială valabilă la data intrării în vigoare a legii.

17. Analizând art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, Curtea a reținut că legiuitorul a reglementat în mod diferit modalitatea de despăgubire, în raport cu persoana beneficiarilor măsurilor reparatorii conferite de Legea nr. 165/2013, și anume titularul dreptului la măsuri reparatorii în

temeiul legislației reparatorii anterioare, pe de o parte, și persoanele către care au fost înstrăinate drepturile cuvenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte. Curtea a statuat că această opțiune a legiuitorului nu reprezintă o sancționare a titularilor originari ai acestui drept care au înstrăinat dreptul la obținerea măsurilor reparatorii, dat fiind faptul că, prin ipoteză, în patrimoniul acestora nu se mai regăsește acest drept. Ca efect al cesiunii de creanță specifice, încheiată anterior intrării în vigoare a noii legi reparatorii, dreptul pretins de cedenti, constând în acordarea măsurilor reparatorii conferite de legislația anterioară în domeniul proprietăților preluate în mod abuziv, a fost transferat către cesionari.

18. În ceea ce privește pretinsa discriminare creată prin textele de lege criticate, Curtea a reținut că titularii dreptului la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, pe de o parte, și persoanele care au dobândit, în baza unor contracte cu titlu oneros, drepturile cuvenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte, se află în aceeași situație juridică, făcând parte din categoria persoanelor îndreptățite la obținerea măsurilor reparatorii prevăzute de acest act normativ, dar acordarea unor măsuri reparatorii diferite, în funcție de beneficiarii acestora, nu constituie, însă, o discriminare, întrucât, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, nu orice diferență de tratament semnifică, în mod automat, încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție sau a celor convenționale referitoare la interzicerea discriminării.

19. În acest context, Curtea a reținut că, având în vedere obiectul de reglementare al Legii nr. 165/2013, și anume măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și domeniul special de reglementare, constând în acordarea de măsuri reparatorii, în considerarea abuzurilor săvârșite în perioada comunistă în materia preluărilor de către stat a imobilelor proprietate privată a persoanelor fizice sau juridice private, opțiunea legiuitorului de a exclude de la măsura reparatorie a restituirii în natură, precum și de la cea a compensării integrale prin puncte a persoanelor în patrimoniul cărora a fost transmis, prin intermediul unor contracte cu titlu oneros, dreptul de a obține măsurile reparatorii, apare ca fiind justificată în mod obiectiv și rezonabil. S-a avut în vedere și faptul că asupra acestora din urmă nu s-au răsfrânt direct sau indirect măsurile de preluare abuzivă, astfel că legislația cu caracter reparator a vizat exclusiv titularul dreptului sau moștenitorii acestuia. Mai mult, având în vedere că legiuitorul a acordat cesionarilor dreptului la despăgubire un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului, Curtea a reținut că măsura legislativă criticată păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit — despăgubirea integrală doar a titularilor originari ai măsurilor reparatorii sau a moștenitorilor acestora — și mijloacele folosite, cesionarul urmând a obține atât prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia, cât și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului.

20. În ce privește dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că, deși prin Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015, a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor, emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate, din analiza circumstanțelor specifice litigiului în soluționarea căruia a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate rezultă că nu este incidentă soluția

pronunțată de Curtea Constituțională. Aceasta deoarece în cauză nu există premisa care a stat la baza raționamentului Curții în decizia menționată, constând în existența unei hotărâri judecătorești prin care să fie stabilită calitatea de persoană îndreptățită și cuantumul despăgubirilor cuvenite. Ca atare, nu se pune problema intervenirii unei cauze de inadmisibilitate ca urmare a deciziei de admitere în interpretarea menționată, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate va fi analizată sub aspectul temeiniciei.

21. Examinând din această perspectivă excepția prevederilor art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013, Curtea a respins excepția, ca neîntemeiată (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 110 din 10 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 12 mai 2015, sau Decizia nr. 291 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 499 din 7 iulie 2015). Cu acele prilejuri, Curtea a observat că invalidarea deciziilor emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii poate avea mai multe justificări, iar scopul unei verificări suplimentare față de cea realizată de entitatea investită îl constituie prevenirea unor situații generatoare de inechități care au avut loc sub imperiul Legii nr. 10/2001, precum restituirea/atribuirea aceluiași imobil mai multor persoane care reclamau un drept propriu și exclusiv ori recunoașterea dreptului de proprietate altei persoane decât titularul stabilit ulterior pe cale judecătorească. De aceea, confirmarea cu certitudine sporită a unui drept nu constituie o nesocotire a dreptului de proprietate, din perspectiva speranței legitime de valorificare a acestuia, ci, dimpotrivă, o garanție a recunoașterii acestuia în mod just. Curtea a mai reținut că nu se poate pune problema unor atingeri aduse unui drept câștigat câtă vreme decizia/dispoziția entității investite cu soluționarea notificării, conținând propunerea de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent, chiar confirmată prin emiterea avizului de legalitate de către prefect, nu a produs efecte directe în patrimoniul persoanei îndreptățite la restituire. Aceasta, deoarece până la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor — conform Legii nr. 247/2005 — sau a deciziei de compensare în puncte de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor — ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 — persoana îndreptățită la restituire are o simplă expectanță de a dobândi măsurile reparatorii instituite prin lege, iar nu un drept efectiv, concretizat într-un drept de creanță izvorât din titlul de despăgubire/decizia de compensare în puncte. În plus, Curtea a precizat că deciziile autorităților administrative implicate în procesul de restituire/acordare de măsuri reparatorii sunt supuse în final controlului instanței de judecată, singura care este competentă să se pronunțe în mod definitiv asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate, potrivit art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, putând dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii.

22. Curtea a mai remarcat că verificarea existenței dreptului echivalează, practic, cu examinarea aceluiași condiții ce era necesar a fi realizate și la momentul inițial, al emiterii deciziei respective, deoarece noua lege nu introduce noi cerințe în această privință. Această atribuție asigură un filtru suplimentar, prin respectarea aceluiași condiții legale ce era necesar a fi întrunite și la momentul emiterii dispoziției, pentru asigurarea legalității dreptului. Așa fiind, nu se poate susține că această atribuție afectează, în mod real, dreptul de proprietate, decât în măsura în care acesta nu era, de la bun început, legal stabilit, în sensul că, în realitate, nu îndeplinea toate cerințele stabilite de legea atunci în vigoare. În același sens sunt și Decizia nr. 724 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 16 februarie 2015, sau Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014.

23. În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dreptului de proprietate, Curtea a făcut referire la Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, și a reținut că aceste măsuri nu echivalează cu o expropriere, încadrându-se în sfera măsurilor cu caracter general a căror adoptare a fost sugerată statului român de instanța europeană amintită.

24. Cu privire la invocarea încălcării dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a observat, prin Decizia nr. 328 din 12 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 21 iulie 2014, că prevederile legale criticate referitoare la plafonarea despăgubirilor acordate cesionarilor nu se aplică celor cărora li s-a stabilit dreptul de proprietate și li s-a emis titlul de despăgubire anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Prin urmare, prevederile de lege criticate nu se aplică retroactiv, ci reglementează modul de acțiune în timpul următor intrării în vigoare a legii, adică în domeniul ei propriu de aplicare.

25. Totodată, Curtea a mai reținut că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și discriminări (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, sau Decizia nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011). Curtea a constatat că respectarea egalității în drepturi presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare. În consecință, reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate.

26. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la art. 33 din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că acest din urmă text de lege instituie în sarcina entităților investite de lege obligația de a soluționa notificările formulate potrivit Legii nr. 10/2001, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora. Or, față de împrejurarea că autorii prezentei excepții s-au îndreptat împotriva Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor în scopul emiterii de către aceasta a deciziei conținând titlul de despăgubire rezultă că etapa administrativă desfășurată în fața entității investite de lege (în speță, Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor Vâlcea) a fost depășită prin soluționarea notificării formulate de aceștia. Ca atare, art. 33 din Legea nr. 165/2013 nu mai este incident în cauză, etapa în care acesta ar fi fost aplicabil fiind epuizată. În consecință, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 va fi respinsă ca inadmisibilă, neavând legătură cu soluționarea cauzei.

27. În ceea ce privește prevederile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceasta nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Întrucât autorii excepției de față critică aceeași interpretare care a fost constatată ca neconstituțională prin decizia menționată și având

în vedere că această decizie a fost publicată ulterior sesizării instanței constituționale cu soluționarea prezentei excepții, rezultă că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 a devenit inadmisibilă, urmând să fie respinsă ca atare.

28. În aceste condiții, în conformitate cu jurisprudența sa anterioară, Curtea subliniază că decizia de constatare a neconstituționalității menționată reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 pct. 11 din Codul de procedură civilă, după caz, în

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi în privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 16, art. 24 alin. (2)—(4), art. 33, art. 34 alin. (1) și art. 35 din Legea nr. 165/2013 și cu majoritate de voturi în privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. a) din aceeași lege,

cauza în care a fost invocată prezenta excepție (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014).

29. În fine, în ceea ce privește dispozițiile art. 16 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 precizate de unul dintre autorii excepției ca obiect al acesteia, Curtea observă că nu sunt formulate niciun fel de critici față de acestea, astfel că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută de art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia sesizările trebuie să fie motivate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 16, art. 33 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Nicolae Cocoși, Valeriu Popescu și Elena Doina Cosneanu în Dosarul nr. 9.971/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

III. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile menționate sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 139

din 10 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 alin. (1) lit. a), b) și c) și alin. (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grupul de Management al Creanțelor Z — S.R.L. (GMCZ) din București în Dosarul nr. 40.494/3/2014/a3 (2.662/2015) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.271D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Adrian Rădulescu din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.343D/2015, nr. 1.895D/2015 și nr. 23D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 493 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală și respectiv art. 493 din Codul de procedură penală, în ultimul dosar, excepție ridicată de S.C. Succes Nic Com — S.R.L. Voluntari, S.C. Ambient — S.A. Sibiu și S.C. Nouvelle Construct — S.R.L. Ploiești în dosarele nr. 14.220/63/2014/a24, nr. 486/54/2015 și nr. 2.046/105/2014 ale Tribunalului Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalului Prahova — Secția penală.

4. La apelul nominal răspunde în Dosarul nr. 1.895D/2015, pentru autorul excepției, doamna avocat Georgiana Felicia Sabo din cadrul Baroului Cluj, cu delegație, la dosar și lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă asupra faptului că în Dosarul nr. 1.343D/2015 autorul excepției a depus concluzii scrise prin care solicită admiterea acesteia, iar în dosarele nr. 1.895D/2015 și nr. 23D/2016, partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției.

6. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

7. Reprezentanții autorilor excepției prezenți sunt de acord cu conexarea dosarelor.

8. Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

9. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.343D/2015, nr. 1.895D/2015 și nr. 23D/2016 la Dosarul nr. 1.271D/2015, care a fost primul înregistrat.

10. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul domnului avocat Adrian Rădulescu, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. Astfel, dispozițiile art. 493 din Codul de procedură penală afectează principiul proporționalității, al justului echilibru între interesele generale și private, deoarece măsura preventivă a fost dispusă fără a se stabili vreun termen. Se poate ajunge ca măsura preventivă să depășească o eventuală sancțiune maximă care s-ar dispune față de societatea respectivă. Mai arată că prin instituirea măsurilor preventive, la finalizarea procesului penal prin achitare, societatea în cauză nu mai există pentru că nu a putut să desfășoare anumite activități.

11. Totodată, se încalcă dreptul la libera asociere și corolarul său, dreptul la disociere, deoarece, interzicându-se asocierea, dizolvarea sau fuziunea cu altă societate, atunci sunt afectate drepturile persoanelor fizice care au înființat societatea. Așa fiind, măsura preventivă dispusă față de persoana juridică trebuie privită exact ca măsura preventivă dispusă față de persoana fizică și, în consecință, apreciază că sunt valabile argumentele din jurisprudența Curții Constituționale cu privire la existența unei durate maxime a măsurilor preventive aplicabile persoanelor fizice.

12. Doamna avocat Georgiana Felicia Sabo pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile legale criticate nu prevăd un termen maxim până la care pot fi dispuse măsurile preventive față de persoanele juridice. Câtă vreme societatea comercială nu poate desfășura anumite activități, atunci această interdicție afectează dreptul de proprietate și libertatea economică. Așa fiind, dispunerea măsurilor preventive față de persoana juridică până la soluționarea cauzei nu este proporțională cu situația care a determinat-o.

13. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece admitând posibilitatea dizolvării unei persoane juridice

inculpate, se ajunge la situația în care aceasta nu mai poate fi trasă la răspundere penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

14. Prin Decizia penală nr. 409/CO din 24 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 40.494/3/2014/a3 (2.662/2015), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 493 alin. (1) lit. a), b) și c) și alin. (4) din Codul de procedură penală.**

15. Prin Încheierea nr. 243 din 11 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 14.220/63/2014/a24, **Tribunalul Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 493 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală.**

16. Prin încheierea din 18 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 486/54/2015, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 493 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală.**

17. Prin încheierea din 15 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.046/105/2014, **Tribunalul Prahova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 493 din Codul de procedură penală.**

18. Excepția a fost ridicată de Grupul de Management al Creanțelor Z — S.R.L. (GMCZ) din București, S.C. Succes Nic Com — S.R.L. din Voluntari, S.C. Ambient — S.A. din Sibiu și de S.C. Nouvelle Construct — S.R.L. din Ploiești în dosarele de mai sus în care s-au dispus măsuri preventive față de persoanele juridice inculpate.

19. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii susțin că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece lipsa unei reglementări exprese cu privire la durata totală a măsurilor preventive ce se pot lua față de o persoană juridică nu este proporțională cu situația care a determinat luarea lor și afectează pe timp nelimitat libertatea economică și libera inițiativă. În acest sens se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014 și Decizia nr. 361 din 7 mai 2015. A interzice inițierea procedurii de dizolvare echivalează cu împiedicarea persoanelor fizice sau juridice care alcătuiesc persoana juridică supusă măsurii să renunțe la calitatea lor. Totodată, o astfel de măsură nu este necesară într-o societate democratică pentru că prin dizolvare nu se înlătură răspunderea penală sau patrimonială a persoanei fizice prepus al persoanei juridice (prepus care adesea săvârșește fapta penală fără știința membrilor persoanei juridice).

20. Măsura luată afectează sever drepturile unor persoane care nu au săvârșit fapte penale, precum asociații unor societăți comerciale care au avut încredere în administratorul numit de ei, iar după săvârșirea infracțiunii rămân „legați” de societate pentru că nu pot înstrăina participațiile (nimeni nu este interesat să le cumpere) și nu pot dizolva societatea. Legiuitorul a făcut abstracție de faptul că prin dizolvare nu se oprește activitatea persoanei juridice, ci doar se continuă realizarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor deja asumate (procedura lichidării) și că în procedura lichidării sunt realizate drepturile terților în raport cu persoana juridică. De asemenea sunt afectate drepturile terților aflați în relații economice cu persoana juridică în curs de dizolvare, pentru că nu își pot realiza drepturile împotriva acesteia cu celeritate, deși nu au contribuit cu nimic la faptele penale ale persoanei juridice.

21. În plus, legiuitorul nu a făcut nicio distincție între dizolvarea și lichidarea de drept comun și dizolvarea și lichidarea în procedura insolvenței. Această lipsă de precizie, care încalcă art. 53 alin. (2) din Constituție, permite ca judecătorul sau procurorul să ia măsuri preventive de suspendare a dizolvării sau lichidării, ori chiar de inițiere a procedurii insolvenței (specie a dizolvării și lichidării), chiar și atunci când aceste proceduri sunt reglementate a se desfășura sub supravegherea și controlul judecătorului-sindic.

22. De asemenea se mai susține că dispozițiile legale criticate afectează dreptul fundamental la asociere, inclusiv al persoanei juridice, cât și corolarul său, dreptul de a renunța la asociere. Interdicția dizolvării aplicată unei persoane juridice constă în interdicția exercitării dreptului de a renunța la asociere.

23. Exigențele de claritate și previzibilitate a legii au fost afirmate în mod repetat de Curtea Constituțională prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție. Aceste exigențe sunt afectate câtă vreme expresia „susceptibile de a antrena” poate fi înțeleasă deopotrivă atât ca o predispoziție, cât și ca o capacitate. În prima ipoteză, legea poate fi considerată ca previzibilă, iar dacă o persoană se raportează la al doilea sens, simpla capacitate de a produce o diminuare de patrimoniu este specifică oricărei operațiuni patrimoniale, pentru că în cursul derulării ei în mod obiectiv pot să apară disfuncționalități.

24. Totodată, ingerințele în dreptul de proprietate privată ale persoanelor juridice nu sunt proporționale cu cauzele care le-au determinat, întrucât dispunerea, prelungirea ori menținerea măsurilor fără a fi reglementat un termen maxim pentru care acestea se pot afla în ființă în niciuna din fazele procesuale și nici în ansamblul procesului nu asigură un just echilibru între interesul public și cel individual. De aceea, principiul proporționalității care trebuie să guverneze restrângerile drepturilor și libertăților fundamentale impune caracterul excepțional al acestora, iar caracterul excepțional, la rândul lui, implică caracterul temporar al ingerințelor. În plus, atât timp cât ingerințele în drepturile fundamentale nu au caracter temporar, ele sunt în măsură să afecteze chiar substanța dreptului fundamental, în speța de față a dreptului de proprietate privată și a dreptului la libertate economică.

25. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, câtă vreme măsurile preventive ajută la identificarea și indisponibilizarea produsului infracțiunii, inclusiv în vederea garantării unui ordin de confiscare în echivalent a produsului infracțiunii, atunci este necesar ca acestea să fie menținute până la deliberare, deoarece doar atunci dispăre exigența proporționalității măsurii cu situația care a generat-o.

26. Totodată, având o natură și finalitate juridică proprie, luarea măsurilor preventive ce pot fi dispuse față de persoana juridică, chiar dacă servește bunei desfășurări a procesului penal, nu atrage *per se* o încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, fiind evident că luarea unor măsuri preventive față de persoana fizică presupune analizarea proporționalității ingerinței în raport cu alte valori, precum libertatea fizică, siguranța individuală, libertatea de circulație etc. Or, *ubi cessat ratio legis, ibi cessat lex*.

27. **Tribunalul Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece nu este reglementată durata maximă a măsurilor preventive care pot fi dispuse de judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară ori instanța de judecată. O asemenea situație afectează dreptul fundamental al persoanei juridice la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, dreptul la o activitate economică și la liberă inițiativă și nu este proporțională cu situația care a determinat-o.

28. **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece ingerințele în drepturile fundamentale ale persoanelor juridice instituite prin măsurile preventive nu sunt proporționale cu cauzele care le-au determinat, întrucât dispunerea, prelungirea ori menținerea măsurilor fără a fi reglementat un termen maxim pentru care acestea se pot dispune nu asigură un just echilibru între interesul public și cel individual.

29. **Tribunalul Prahova — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece ingerința analizată nu este proporțională cu situația care a determinat-o, respectiv asigurarea instrucției penale, și nu asigură un just echilibru între interesul public și cel privat, atât timp cât nu este precizată o durată maximă pentru care se pot dispune măsuri preventive față de persoane juridice.

30. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

31. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, scopul măsurilor preventive constă în aceea că previn finalizarea procedurii insolvenței, având drept consecință nu doar dizolvarea persoanei juridice, ci și imposibilitatea tragerii la răspundere penală.

32. Spre deosebire de măsurile preventive care se dispun față de o persoană fizică dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni, în cazul persoanelor juridice măsurile preventive se dispun numai pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal. Așa fiind, nu poate fi primită nici critica raportată la încălcarea art. 16 din Constituție, deoarece principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.

33. Câtă vreme art. 53 din Constituție permite restrângerea atât a dreptului de proprietate, cât și a libertății economice, dacă acest lucru este necesar în interesul desfășurării instrucției penale, Guvernul apreciază că prevederile legale criticate sunt conforme cu dispozițiile art. 44 și art. 45 din Constituție.

34. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

35. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

36. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 493 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Măsurile preventive*, care au următorul conținut:

„(1) *Judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, la propunerea procurorului, sau, după caz, judecătorul de cameră preliminară ori instanța poate dispune, dacă există motive temeinice care justifică suspiciunea rezonabilă că persoana juridică a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și numai pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:*

a) *interdicția inițierii ori, după caz, suspendarea procedurii de dizolvare sau lichidare a persoanei juridice;*

b) *interdicția inițierii ori, după caz, suspendarea fuziunii, a divizării sau a reducerii capitalului social al persoanei juridice, începută anterior sau în cursul urmăririi penale;*

c) *interzicerea unor operațiuni patrimoniale, susceptibile de a antrena diminuarea activului patrimonial sau insolvența persoanei juridice;*

d) *interzicerea încheierii anumitor acte juridice, stabilite de organul judiciar;*

e) *interzicerea desfășurării activităților de natura celor cu ocazia cărora a fost comisă infracțiunea.*

(2) *Pentru a asigura respectarea măsurilor prevăzute la alin. (1), persoana juridică poate fi obligată la depunerea unei cauțiuni constând într-o sumă de bani care nu poate fi mai mică de 10.000 lei. Cauțiunea se restituie la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, de amânare a aplicării pedepsei, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de încetare a procesului penal, pronunțate în cauză, dacă persoana juridică a respectat măsura sau măsurile preventive, precum și în cazul în care, prin hotărâre definitivă, s-a dispus achitarea persoanei juridice.*

(3) *Cauțiunea nu se restituie în cazul nerespectării de către persoana juridică a măsurii sau a măsurilor preventive luate, făcându-se venit la bugetul de stat la data rămânerii definitive a hotărârii pronunțate în cauză, precum și dacă s-a dispus plata din cauțiune, în ordinea următoare, a despăgubirilor bănești acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracțiune, a cheltuielilor judiciare sau a amenzii.*

(4) *Măsurile preventive prevăzute la alin. (1) pot fi dispuse pe o perioadă de cel mult 60 de zile, cu posibilitatea prelungirii în cursul urmăririi penale și a menținerii în cursul procedurii de cameră preliminară și al judecății, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea acestora, fiecare prelungire neputând depăși 60 de zile.*

(5) *În cursul urmăririi penale, măsurile preventive se dispun de judecătorul de drepturi și libertăți prin încheiere motivată dată în camera de consiliu, cu citarea persoanei juridice.*

(6) *Participarea procurorului este obligatorie.*

(7) *Împotriva încheierii se poate face contestație la judecătorul de drepturi și libertăți sau, după caz, la judecătorul de cameră preliminară ori instanța ierarhic superioară, de către persoana juridică și procuror, în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru persoana juridică lipsă.*

(8) *Măsurile preventive se revocă de către judecătorul de drepturi și libertăți la cererea procurorului sau a persoanei juridice, iar de către judecătorul de cameră preliminară și de către instanță și din oficiu, numai când se constată că nu mai există temeiurile care au justificat luarea sau menținerea acestora. Dispozițiile alin. (5)—(7) se aplică în mod corespunzător.*

(9) *Împotriva reprezentantului persoanei juridice sau a mandatarului acesteia pot fi luate măsurile prevăzute la art. 265 și art. 283 alin. (2), iar față de practicianul în insolvență, măsura prevăzută la art. 283 alin. (2).*

(10) *Luarea măsurilor preventive nu împiedică luarea măsurilor asigurătorii conform art. 249—256."*

37. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 40 alin. (1) referitor la dreptul cetățenilor de a se asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere, art. 44 referitor la *Dreptul de proprietate privată*, art. 45 referitor la *Libertatea economică* și art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

38. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că măsurile preventive aplicabile persoanei juridice sunt măsuri procesuale ce vizează în mod direct fie libertatea economică, fie dreptul de proprietate privată al acesteia. Măsurile preventive pot fi luate în cursul urmăririi penale de către judecătorul de drepturi și libertăți, la propunerea procurorului sau de către judecătorul de cameră preliminară ori instanța de judecată, după caz, dacă există motive temeinice care justifică suspiciunea rezonabilă că persoana juridică a săvârșit o infracțiune și numai pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal. Cu toate acestea, deși, potrivit dispozițiilor art. 493 alin. (4) din Codul de procedură penală, aceste măsuri pot fi dispuse pe o perioadă de cel mult 60 de zile, cu posibilitatea prelungirii în cursul urmăririi penale și a menținerii în cursul procedurii de camera preliminară, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea lor, fiecare prelungire neputând depăși 60 de zile, **legiuitorul nu a reglementat și cu privire la durata maximă pentru care acestea pot fi dispuse.**

39. Astfel, scopul acestor restrângeri constă atât în prevenirea producerii unor noi pierderi, cât și în atingerea finalității proprii a procesului penal, și anume tragerea la răspundere penală a persoanei juridice. Prin urmare, ținând seama de faptul că, în acord cu art. 136 din Codul penal, **pedepsele aplicabile persoanei juridice sunt principale (amenda) și complementare** (dizolvarea persoanei juridice, suspendarea activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani, închiderea unor puncte de lucru ale persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani, interzicerea de a participa la procedurile de achiziții publice pe o durată de la unu la 3 ani, plasarea sub supraveghere judiciară și afișarea sau publicarea hotărârii de condamnare), atunci măsurile preventive care pot fi luate față de un inculpat persoană juridică își găsesc deplina justificare în asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. **În măsura în care s-ar institui un termen maxim până la care pot fi prelungite/menținute măsurile preventive față de persoana juridică, atunci s-ar nega însuși scopul acțiunii penale, și anume acela de a trage la răspundere penală persoana juridică, întrucât, prin permiterea dizolvării, lichidării, fuziunii sau divizării sale, obiectul acțiunii penale, astfel consacrat de art. 14 din Codul de procedură penală, ar rămâne fără finalitate.** Or, tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni este un deziderat al ordinii publice, care legitimează, pe cale de consecință, instituirea măsurilor reclamate. Astfel, deși în urma finalizării procesului penal instanța de judecată ar dispune condamnarea persoanei juridice inculpate, aceasta nu mai poate fi trasă la răspundere penală, deoarece și-a pierdut identitatea prin dispariția sa juridică și radierea din Registrul comerțului. Așa cum însuși textul legal criticat dispune, luarea măsurilor preventive are ca scop buna desfășurare a procesului penal, care presupune implicit **garantarea, în eventualitatea unei hotărâri definitive de condamnare, a executării pedepsei aplicate.** În plus, prin natura lor, măsurile preventive nu împiedică persoana juridică suspectă/inculpată să desfășoare activități comerciale, aceasta fiind limitată să efectueze acte de comerț și să intre în relații contractuale cu terțe persoane (a se vedea Decizia nr. 451 din 7 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 6 decembrie 2013).

40. Totodată, Curtea mai constată că situația unei persoane juridice inculpate față de care se dispune o măsură preventivă nu este identică cu cea a persoanei fizice inculpate față de care s-a dispus o măsură preventivă, de exemplu luarea controlului judiciar sau a controlului judiciar pe cauțiune. În aceste din urmă cazuri, Curtea a cenzurat inexistența unor termene **și a unei durate maxime** pentru care pot fi luate măsurile preventive,

deoarece intruziunea în dreptul fundamental al libertății individuale nu asigură un just echilibru între interesul public și cel privat. De altfel, în cazul controlului judiciar încetarea măsurii preventive nu împiedică, asemeni situației de față, tragerea la răspundere penală a inculpatului.

41. În ce privește critica formulată din perspectiva lipsei de claritate a noimei, Curtea constată că sintagma „*susceptibile de a antrena*” are în vedere atât predispoziția, cât și capacitatea unor operațiuni patrimoniale de a duce la diminuarea activului patrimonial sau la insolvența persoanei juridice. Prin urmare, legea circumstanțiază în termeni lipsiți de echivoc care anume operațiuni pot fi interzise, întrucât nu toate operațiunile patrimoniale duc în mod obiectiv la diminuare, unele dintre acestea având drept consecință, dimpotrivă, majorarea activului patrimonial al persoanei juridice. Așa fiind, în funcție de circumstanțele de fapt ale fiecărei spețe, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată poate institui măsura preventivă cea mai adecvată în așa fel încât să fie asigurată buna desfășurare a procesului penal. Prin urmare, critica raportată la exigențele constituționale consacrate de art. 1 alin. (5) este neîntemeiată.

42. În ce privește raportarea criticilor de neconstituționalitate la dispozițiile art. 21 din Constituție, Curtea constată că nu s-a arătat în concret în ce constă contrarietatea reclamată. În plus, din perspectiva dreptului constituțional al accesului liber la justiție, dispozițiile legale criticate sunt conforme cu acesta, întrucât măsurile preventive sunt dispuse de către judecător, cu citirea persoanei juridice și participarea obligatorie a procurorului, asigurându-se astfel contradictorialitatea specifică unui proces echitabil, iar împotriva luării unei astfel de măsuri se poate face contestație în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru persoana juridică lipsă, asigurându-se, în acest fel, un dublu grad de jurisdicție. Totodată, în măsura în care nu mai există temeiurile care au justificat luarea sau menținerea măsurilor preventive, acestea pot fi revocate din oficiu sau la cerere.

43. Totodată, referitor la critica raportată din perspectiva art. 40 din Constituție, Curtea constată că acesta reglementează cu privire la dreptul fundamental al cetățenilor de a se asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate și alte forme de asociere. Așa fiind, câtă vreme critica este fundamentată din perspectiva interesului unor persoane juridice, atunci art. 40 din Legea fundamentală nu are incidență în cauză, întrucât, așa cum s-a arătat, are în vedere un drept fundamental al cetățeanului, și nu un drept al unei entități juridice/colectivități.

44. Examinând celelalte critici, Curtea constată că, așa cum însuși textul criticat dispune, măsurile preventive se pot dispune dacă există motive temeinice care justifică suspiciunea că persoana juridică a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și numai pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal. Acestea pot viza interdicția inițierii ori, după caz, suspendarea procedurii de dizolvare, lichidare, de fuziune, de divizare sau de reducere a capitalului social al persoanei juridice, interzicerea oricăror operațiuni patrimoniale susceptibile de a antrena diminuarea activului patrimonial sau insolvența persoanei juridice sau interzicerea anumitor acte juridice stabilite de organul judiciar ori interzicerea desfășurării activităților de natura celor cu ocazia cărora a fost comisă infracțiunea. Prin urmare, ținând seama de consecințele măsurilor preventive dispuse, se poate constata că acestea urmăresc conservarea entității juridice și a capitalului social în așa fel încât, pentru buna desfășurare a procesului penal, să se împiedice orice acțiune de încetare a existenței unei societăți comerciale (**decii dispariții juridică a societății comerciale și, în final, radierea din Registrul comerțului**), de transformare a activului în bani, de partajare a activului net între asociați ori restructurarea societății comerciale.

45. Libertatea economică presupune, pe lângă dreptul de a începe o activitate economică, exercitarea activităților într-un

mediu concurențial, fiind deci o cerință fundamentală a economiei de piață, care se concretizează în participarea neîngrădită a comercianților la schimburile de mărfuri și servicii. Dreptul la libertatea economică este în corelație cu alte drepturi și libertăți fundamentale, precum dreptul de proprietate privată, sens în care, în considerarea specificului economiei de piață, statul, nefiind deținătorul exclusiv al tuturor pârghiilor economice, are drept rol crearea cadrului general economic, social și politic necesar pentru derularea activităților economice, fapt care poate implica și adoptarea unor reglementări restrictive, cu condiția ca acestea să se situeze în limitele impuse de asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 15 din 22 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 10 februarie 2004, că, de vreme ce finalitatea urmărită de o anumită reglementare nu poate fi atinsă, atunci este firesc să i se recunoască statului posibilitatea de a interveni prin măsuri adecvate. Temeiul constituțional al unei asemenea intervenții se regăsește și în dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. a) și f) din Constituție, referitoare la obligația statului de a asigura „[...] *protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție*” și, respectiv, de a asigura „*crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții*”. Totuși, libertatea economică nu poate fi absolutizată, întrucât ar crea grave disfuncționalități la nivelul economiei statului și ar putea în final afecta stabilitatea economică a acestuia. Pentru a evita o asemenea finalitate și pentru a crea un climat de ordine și încredere la nivel economic, din punct de vedere constituțional, statul este îndrituit să adopte măsuri legislative eficiente și energice. Desigur, aceste măsuri nu trebuie să aibă ca rezultat tocmai negarea libertății comerțului, ci să se constituie într-un adevărat corolar al acestuia. În aceste categorii de măsuri se încadrează și dispozițiile legale ce vizează măsurile preventive care pot fi luate față de persoane juridice. Statul, reglementând asemenea măsuri, veghează la securitatea circuitului comercial și, pentru a asigura acel climat de ordine și încredere la nivel economic, a prevăzut instituirea unor măsuri preventive față operatorii economici care înregistrează disfuncționalități (a se vedea în acest sens Decizia nr. 896 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 29 iulie 2010).

46. Prin urmare, nefiind un drept absolut, libertatea economică se poate exercita în așa fel încât să nu afecteze rațiuni de interes general.

47. Totodată, dreptul de proprietate privată al persoanelor juridice consacrat de art. 44 din Constituție este garantat și ocrotit în mod egal de către stat, iar conținutul și limitele sale se stabilesc prin lege. Prin urmare, exercitarea prerogativelor dreptului de proprietate privată poate fi supusă unor limitări în măsura în care anumite operațiuni patrimoniale sunt susceptibile de a antrena diminuarea patrimoniului sau insolvența persoanei juridice ce are calitatea de inculpat într-o cauză penală. În acest fel se urmărește protejarea patrimoniului persoanei juridice prin diminuarea sa frauduloasă, cât și valorificarea cu eficiență a activelor. Deși indisponibilizarea bunurilor și a acțiunilor persoanei juridice, precum și vânzarea unor active constituie limitări ale exercițiului dreptului de proprietate, acestea sunt în concordanță cu prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua Constituție, întrucât limitarea atributelor dreptului în privința patrimoniului persoanei juridice este determinată de săvârșirea unei fapte penale.

48. Așa fiind, Curtea constată că, de vreme ce măsurile preventive dispuse față de persoanele juridice se află în interiorul limitelor proprii ale dreptului de proprietate privată și libertății economice, atunci dispozițiile art. 53 din Constituție nu au incidență în cauză.

49. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Grupul de Management al Creanțelor Z — S.R.L. (GMCZ) din București, S.C. Succes Nic Com — S.R.L. din Voluntari, S.C. Ambient — S.A. din Sibiu și de S.C. Nouvelle Construct — S.R.L. din Ploiești în dosarele nr. 40.494/3/2014/a3 (2.662/2015), nr. 14.220/63/2014/a24, nr. 486/54/2015 și nr. 2.046/105/2014 ale Curții de Apel București — Secția a II-a penală, Tribunalului Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalului Prahova — Secția penală și constată că dispozițiile art. 493 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală, Tribunalului Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalului Prahova — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Bucura Ionescu
în funcția de director general al Oficiului de Stat
pentru Invenții și Mărci**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 6 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 573/1998 privind organizarea și funcționarea Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Bucura Ionescu se numește în funcția de director general al Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 6 mai 2016.

Nr. 167.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii privind solicitarea certificatelor de atestare fiscală de către secretariatul Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate și de către structurile care asigură secretariatul comisiilor de autorizare a operatorilor de produse supuse accizelor armonizate constituite la nivelul structurilor teritoriale ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală

Având în vedere dispozițiile art. 360 și 361 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 69 alin. (4) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale pct. 19 alin. (2) și pct. 20 alin. (2) de la titlul VIII din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura privind solicitarea certificatelor de atestare fiscală de către secretariatul Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate și de către structurile care asigură secretariatul comisiilor de autorizare a operatorilor de produse supuse

accizelor armonizate constituite la nivelul structurilor teritoriale ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

București, 21 aprilie 2016.
Nr. 570.

ANEXĂ

PROCEDURĂ

privind solicitarea certificatelor de atestare fiscală de către secretariatul Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate și de către structurile care asigură secretariatul comisiilor de autorizare a operatorilor de produse supuse accizelor armonizate constituite la nivelul structurilor teritoriale ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală

ARTICOLUL 1

Scop

Procedura stabilește etapele și regulile pentru solicitarea și primirea de către direcția de specialitate care asigură secretariatul Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice (MFP) și de structurile de specialitate care asigură secretariatul comisiilor de autorizare a operatorilor de produse supuse accizelor armonizate constituite la nivelul structurilor teritoriale ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală (A.N.A.F.) a certificatului de atestare fiscală în format electronic, denumit în continuare CAF, emis de organele fiscale competente din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Procedura se aplică de către direcția de specialitate care asigură secretariatul Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate, respectiv Direcția generală management al domeniilor reglementate specific din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, denumită în continuare *direcție de specialitate*, de către structurile de specialitate care asigură secretariatul comisiilor de autorizare a operatorilor de produse supuse accizelor armonizate constituite la nivelul structurilor teritoriale ale A.N.A.F., denumite în continuare *autorități teritoriale*, și de către organele fiscale competente în eliberarea CAF-ului, din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, denumite în continuare *organe fiscale*.

ARTICOLUL 3

Solicitarea eliberării CAF

ARTICOLUL 2

Domeniu de aplicare

(1) Procedura se aplică pentru solicitările privind autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate.

(1) După analiza documentației de autorizare, în cazul în care se constată că aceasta este completă, titularul lucrării solicită persoanei desemnate din cadrul direcției de specialitate/autorității teritoriale sau înlocuitorului acesteia să se

adreseze organului fiscal în vederea obținerii CAF-ului pentru contribuabilul care a depus cererea de autorizare.

(2) Pentru solicitarea CAF-ului, persoana desemnată în acest scop, denumită în continuare *expeditor*, accesează portalul Intranet MFP, macheta „Cerere de eliberare CAF”, completând-o cu următoarele informații:

a) denumirea direcției de specialitate sau a autorității teritoriale;

b) motivul solicitării (de exemplu, autorizare destinatar înregistrat);

c) codul unic de înregistrare (CUI) și denumirea contribuabilului pentru care se solicită CAF-ul;

d) numărul și data de înregistrare la MFP a cererii de autorizare a contribuabilului;

e) temeiul legal în baza căruia se solicită CAF-ul;

f) adresa de poștă electronică a contribuabilului, pentru care se solicită CAF-ul, pentru expedierea CAF-ului;

g) adresa de poștă electronică a expeditorului, pentru primirea CAF-ului de la organul fiscal;

h) numele și prenumele expeditorului, funcția și denumirea postului.

(3) Informațiile completate în machetă sunt direcționate automat de către sistemul informatic prin poșta electronică internă către organul fiscal, ca mesaj cu subiectul „Cerere de eliberare a CAF pentru {CUI}”, conform anexei A.

(4) Mesajul este direcționat conform datelor de arondare fiscală a contribuabililor existente în baza de date CUI.

ARTICOLUL 4

Emiterea

În baza cererii primite pe această cale, organul fiscal procedează astfel:

a) tipărește mesajul care constituie cerere de eliberare a CAF-ului transmis de expeditor și îl înregistrează;

b) verifică respectarea tuturor condițiilor de eliberare a CAF-ului;

c) emite CAF-ul în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare privind aprobarea procedurii de eliberare a certificatului de atestare fiscală, a certificatului de obligații bugetare, precum și a modelului și conținutului acestora;

d) asigură semnarea CAF-ului de către conducătorul organului fiscal;

e) aplică ștampila pe CAF;

f) transpune CAF-ul, fără semnătură și ștampilă, într-un fișier electronic de tip pdf.

ARTICOLUL 5

Transmiterea

(1) CAF-ul în fișier de tip pdf se transmite de persoana desemnată de către organul fiscal, prin intermediul sistemului informatic, la adresa de poștă electronică a expeditorului și la adresa de poștă electronică a contribuabilului și se atașează la dosarul fiscal al contribuabilului.

(2) Mesajul transmis la adresa de poștă electronică a expeditorului, al cărui conținut este prezentat în anexa B, are ca subiect „Certificat de atestare fiscală pentru {CUI}” și are atașat CAF-ul.

(3) Mesajul transmis la adresa de poștă electronică a contribuabilului, al cărui conținut este prezentat în anexa C, are ca subiect „Certificat de atestare fiscală pentru {CUI}” și are atașat CAF-ul.

ARTICOLUL 6

Responsabilități

(1) În cadrul direcției de specialitate/autorității teritoriale, persoana desemnată cu aplicarea prezentei proceduri monitorizează jurnalul electronic ce conține toate perechile de mesaje ce însoțesc solicitările/emiterile de CAF-uri, jurnalul fiind disponibil în sistem informatic.

(2) Persoana desemnată de către organul fiscal are răspunderea verificării conformității și autenticității datelor din mesajele electronice adresate expeditorului și contribuabilului cu cele înscrise în CAF-ul tipărit, semnat de conducătorul organului fiscal și arhivat la dosarul fiscal al contribuabilului.

(3) Direcția generală de tehnologia informației, prin intermediul sistemului informatic, asigură arhivarea tuturor mesajelor care însoțesc solicitările/emiterile de CAF.

(4) În situația în care apar defecțiuni în funcționarea sistemului informatic, acestea se anunță de către persoana care le-a sesizat, imediat, serviciului de suport tehnic din cadrul Direcției generale de tehnologia informației, conform procedurii în vigoare.

(5) Incidente de altă natură se raportează, după caz, direcției de specialitate/autorității teritoriale sau organului fiscal.

ARTICOLUL 7

Anexe

Anexele A—C fac parte integrantă din prezenta procedură.

*ANEXA A
la procedură*

CONȚINUTUL MESAJULUI

care constituie cererea expeditorului de eliberare a certificatului de atestare fiscală

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Direcția generală management al domeniilor reglementate specific/Autoritatea Teritorială

Cerere de eliberare a certificatului de atestare fiscală

Ca urmare a cererii de autorizare ca (de exemplu, destinatar înregistrat), înregistrată la

(autoritatea teritorială/ Ministerul Finanțelor Publice)

cu nr. din data de, a contribuabilului cu denumirea, CUI, având adresa de poștă electronică....., în temeiul art. 158 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, vă rugăm să ne transmiteți certificatul de atestare fiscală al acestuia.

Numele și prenumele expeditorului

Funcția expeditorului

Denumirea postului expeditorului

**Conținutul mesajului care însoțește certificatul de atestare fiscală transmis de organul fiscal
către direcția de specialitate/autoritatea teritorială**

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
 Agenția Națională de Administrare Fiscală
 Denumirea organului fiscal

Către

Direcția generală management al domeniilor reglementate specific/Autoritatea Teritorială

Referitor la solicitarea dumneavoastră întocmită ca urmare a cererii de autorizare ca (de exemplu, destinatar înregistrat), înregistrată cu nr. din data de, formulată de,
 (contribuabilul cu denumirea/adresa de corespondență)

CUI, înregistrată la organul fiscal sub numărul din data de, vă transmitem atașat certificatul de atestare fiscală.

Atest că datele înscrise în fișierul atașat sunt autentice și identice cu cele înscrise în certificatul de atestare fiscală tipărit, semnat de conducătorul organului fiscal și arhivat la dosarul fiscal al contribuabilului.

Numele și prenumele persoanei desemnate de organul fiscal

Funcția persoanei desemnate de organul fiscal

Denumirea postului persoanei desemnate de organul fiscal

**Conținutul mesajului/documentului care însoțește certificatul de atestare fiscală transmis
de organul fiscal către contribuabilul care a solicitat autorizarea ca
(de exemplu, destinatar înregistrat)**

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
 Agenția Națională de Administrare Fiscală
 Denumirea organului fiscal

Către

Denumirea contribuabilului

CUI

Ca urmare a solicitării Direcției generale management al domeniilor reglementate specific/Autorității Teritoriale, înregistrată la organul fiscal cu nr. din data de, de eliberare a certificatului de atestare fiscală, în vederea autorizării dumneavoastră ca (de exemplu, destinatar înregistrat), cerere înregistrată cu numărul din data de, vă transmitem, pentru informare, certificatul de atestare fiscală, astfel cum a fost transmis și direcției/autorității teritoriale solicitante.

Certificatul de atestare fiscală atașat poate fi folosit numai în cadrul procedurii de autorizare ca

Atest că datele înscrise în fișierul atașat sunt autentice și identice cu cele înscrise în certificatul de atestare fiscală tipărit, semnat de conducătorul organului fiscal și arhivat la dosarul fiscal al contribuabilului.

Numele și prenumele persoanei desemnate de organul fiscal

Funcția persoanei desemnate de organul fiscal

Denumirea postului persoanei desemnate de organul fiscal

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

HOTĂRÂRE

privind actualizarea numerotării secțiilor de votare organizate pe teritoriul României

Având în vedere dispozițiile art. 20 alin. (1) și (4), precum și ale art. 120 din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare,

văzând Registrul secțiilor de votare publicat pe pagina de internet a Autorității Electorale Permanente,

în temeiul art. 104 alin. (1) și (2) din Legea nr. 208/2015, cu modificările și completările ulterioare,

Autoritatea Electorală Permanentă adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se actualizează numerotarea secțiilor de votare organizate pe teritoriul României, potrivit listei prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 18/2014 privind actualizarea numerotării secțiilor de votare organizate pe teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 709 și 709 bis din 29 septembrie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Electorale Permanente,

Ana Maria Pătru

Contrasemnează:

Vicepreședinte,

Constantin-Florin Mitulețu-Buică

Vicepreședinte,

Marian Muhuleț

București, 4 mai 2016.

Nr. 23.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

